

Борсучок, який умів малювати

Леонід Куліш-Зіньків

В одному великому лісі сталось нещастя. З'явився там досі невідомий Вовк. Був він страшніший за всіх вовків, яких коли-небудь бачили. І мав він зуби, якими міг столітнього дуба перегризти, ще й очі, якими за горами й долинами бачити міг. Тільки вийде сіроманець на полювання — гинуло багато мешканців лісових.

Зажурились звірі, зібралися одного разу раду радити.

— Може, нам мисливців покликати? — мекнула дика Кізка.

— Е, ні, — заперечив куцохвостий Зайчик. — Мисливці всякими бувають.

— Тоді давайте подарунків Вовкові приготуємо, щоб його задобрити?

— І це не годиться, — похитав пишними рогами лось.

— Зробимо ось як, — обізвалась нарешті хитра Лисичка. — Поховаємось ми по норах і барлогах. Не буде чого Вовкові їсти й помре з голоду.

— І ця вигадка нічого не варта, — почав хрюкати дикий Вепр. — Доки Вовк дух спустить, самі від голоду помремо.

— А, може, і не помремо, — обізвався хтось з-під куща малини.

— А це ще хто там? — загомоніли стривожені звірі.

— Це я — Борсучок, який вміє малювати. Лисичка, друзі, гарно придумала, — сказав. — Давайте і насправді ми від Вовчиська поховаємось. Ненадовго.

— А що далі? — нетерпляче загукали звірі.

— А далі те, що я — Борсучок, який вміє малювати.

— Ну й що з того? — з недовірою подивився на Борсучка Вепр.

— Нехай зайчик ось тут стане, а я з нього портрет намалюю. Ми гуртом глибоку яму викопуємо, хмизом і ломаччям її накриємо, а посередині намальованого зайчика поставимо. Живий Зайчик хай Вовка до ями заманює. Тоді й побачимо, що з того вийде.

Поховались всі по норах і барлогах, хащах непрохідних. День минув. Другий. Коли чують — Вовк страшний у лісі виє, зголоднів, мабуть, поживу шукає.

— Ну, вже час, — сказав Зайчик. Затремтів і вибіг на галявину. Туп-туп-туп — почулося за молодим горішником. Оглянувся зайчик — Вовчисько суне. Тоді чимдуж пострибав до ями. Вовк за ним. Стрибнув куцохвостий в канавку. Причаївся. Глянув Вовк — сидить Зайчик серед гілляччя. Розігнався — і до намальованого Зайчика. Гуп — і в ямі опинився.

— Ось так тобі і треба! — радів Борсучок. Так, так. Саме той Борсучок, який вміє малювати.